

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	7:13	7:28	7:21	7:29
מוצאי שבת	8:30	8:33	8:34	8:31
רבינו תם	9:05	9:03	9:06	9:04

משכיל לדוד

מעלת הכרת הטוב

לדביקות בבורא ברוך הוא, שברגע שאדם מרגיל עצמו להודות על כל דבר שנעשה עימו, אזי תיכף ומיד הוא גם מודה לה' יתברך על כל הטובות והחסדים שגמל עימו. משה רבנו חש הכרת הטוב עצומה כלפי בני ישראל על כך שנבחר להיות מנהיגם, ובזכותם ובשלהם זכה לדבר פה בפה עם השכינה. משה חש חובה גדולה לבני ישראל על כך שהשליחות להנהיגם רוממה אותו לדרגות קדושה כה גבוהות, ושינן לעצמו כל הזמן שלולא זכותם של עם ישראל, הוא לא היה יכול לרכוש את זו המדרגה. וכיצד זכה משה רבנו לחוש תחושה זו כלפי עם ישראל, מתוך כך שהרגיל עצמו להיות דבק במידת הטוב אף כלפי הדומם, ואם כלפי הדומם הכיר משה טובה, על אחת כמה וכמה כלפי בני ישראל שהינם בדרגת מדבר וניתנה בהם נשמה, ויש בהם חלק אלוה ממעל.

והוא שאמרו חז"ל (תנחומא מטות, ג) "בור ששתית ממנו מים אל תזרוק בו אבן". היות ומתוך כפיות הטובה כלפי הדומם והצומח תגיע לכפור בטובתו של מקום רח"ל. אם כן ממשה רבנו אנו למדים את מעלת מידת הכרת הטוב אף כלפי דברים דוממים חסרי רגש והבנה, היות והכרת הטוב כלפי הדומם מובילה את האדם להכרת הטוב כלפי האדם עד שיכיר טובה לבורא יתברך שבראו ויצרו ומקיימו בחסד בכל רגע במהלך חייו.

מנגד, מבחינים אנו אצל בלעם הרשע שהיה לו חסר ופגם חמור במידת הכרת הטוב, כפי שמצינו שבלעם הכה את אתונו פעם אחר פעם למרות שהיה לו להכיר לה טובה על כך שהיא מובילה אותו למקום חפצו ומשרתת אותו נאמנה. ובהיות שבלעם כבר בטובת אתונו, הוא הגיע לכפור גם בטובת משה רבנו ועם ישראל שכל העולם עומד בזכותם, מה גם שבלעם ידע שלולא היה משה נביא בקרב עם ישראל, הוא לא היה זוכה להיות נביא בקרב אומות העולם, וגם על זה היה עליו לחוש תחושת הכרת הטוב עצומה כלפי משה וכלפי עם ישראל שבזכותם נתמנה להיות מנהיג ונביא על אומות העולם כדי שלא יאמרו שישאל ישראל יש נביא מוכיח ואילו להם אין.

וזו אם כן התשובה כיצד העיז בלעם לקלל את עם ישראל למרות הידיעה שעליהם עומד העולם, משום שהיה בו פגם גדול במידת הכרת הטוב, פגם אשר שטטש את עיניו וחסם את ראייתו מלהביט במציאות בצורה נכונה. וכל כך היה בלעם מושחת במידותיו עד שחסר זה בהכרת הטוב העברי אותו על דעתו וגרם לו לרצות לפעול אף לרעתו ולרעת בני עמו.

ומענין זה אנו למדים על חובת הכרת הטוב אשר נבנית טיפין טיפין עוד מן הדברים הקטנים, שמתוך שאדם יחנך עצמו להכיר טובה לדומם, לצומח ולחי, הוא יגיע להכיר טובה כלפי כל יהודי משום הערבות ההדדית המצויה בקרב עם ישראל. וזוהו שאדם מרגיל עצמו להכיר טובה לכל הסובבים אותו, יתעצם בו רגש הכרת הטוב גם כלפי בוראו שבראו בצלם אלוקים.

"ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני" אולי אוכל נכה בו ואגרשנו מן הארץ" (במדבר כב, ו)

מתוך עיון בפסוקים האמורים בפרשת בלק רואים שבלק בן ציפור חפץ בכל דרך לפגוע בעם ישראל ולשם כך לא היסס לנקוט בשום אופן ואמצעי, עד אשר שכר את בלעם בן בעור שיבוא לקלל את היהודי. ועולה לה התמיהה כיצד בלעם העיז להשתדל לקלל את עם ישראל, הרי ידוע שכשם שמשה רבנו היה גדול הנביאים בקרב עם ישראל, כך גם בלעם שהיה מראשי הנביאים בקרב אומות העולם, ומתוך מעמדו זה ידע שכל הקיום והבניין של העולם עומד ומיוסד על עם ישראל והתורה, כפי הנאמר (ירמיה לג, כה) "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת". ומשמע מדברים אלו שכל העולם כולו מתקיים וניזון מעצם מציאותו של עם ישראל, ולולא העם המובחר 'ישראל', העולם כבר היה חרב מזמן.

ולכן קשה עד מאוד כיצד בלעם מתעלם ממצאות ברורה וידועה זו ומסכים להישמע לבקשת בלק לקלל את עם ישראל, ולכאורה אם אכן בלעם היה מצליח במשימתו, הרי שהוא היה כורת את הענף עליו הוא יושב, והיה נכחד הוא וכל עמו, ומה לו ולשטות זו.

ובכדי ליישב זאת, יש להכיר ולהבדיל בין שני נביאים גדולים אלו, משה רבנו מחד, ולהבדיל בלעם מאידך, האחד גדול בקדושה ובטהרה, והאחר גדול בכוחות הטומאה והרוע. הנה מצינו שמשה רבנו חיפש כל ימיו את קרבתו של הבורא ברוך הוא, ואף מסר נפש לשם כך בזה שפירש מאשתו על מנת להיות מוכן ומזומן בכל עת לדבר עם השכינה. לעומת כן בלעם הרשע לא חפץ לדבר עם הקב"ה, היות ולא רצה להכיר באמת, אלא דבק בטומאה. וכיון שהעדיף להתעלם מן האמת ולברוח ממנה, על כן חיפש בכל דרך להימלט מדיבור עם הבורא ברוך הוא אשר בסופו של דבר העמידו על מקומו והוכיח לו את המציאות האמיתית בעולם. ובעוד שמשה רבנו מחפש לדבר עם השכינה, הרי שבלעם חיפש כל ימיו לדעת דעת עליון, מתי הוא זמן של הסתר פנים וכעס כלפי בני ישראל כדי לנצל את הזמן הזה בשביל לקלל אותם.

ונראה להשיב שקדושתו של משה רבנו נבעה לו מתוך כך שהיה דבק במידת הכרת הטוב, כפי שמצינו בעשרת המכות שמשם רבנו לא הכה את המים, כיון שחב להם הכרת הטוב על כך שהצילוהו בעודו תינוק מידם הארוכה של המצרים שגזרו (שמות א, כב) "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו". והרי מדרך הטבע משה רבנו לא היה צריך להכיר טובה למים מכיוון שהם דוממים וחסרי רגש והבנה, אלא היה צריך להכיר טובה רק למרים אחותו שהשיגחה בו לבל ייפול בידי שליחי פרעה. אך משה רבנו במדרגתו הנעלה לא הסתפק בהכרת הטוב למרים אחותו ולבתיה בת פרעה שמשתה אותו מן המים, אלא נתקדש ונתעלה בדרגת הכרת הטובה עד שחש צורך וחובה להודות למים על שסייעו בהצלתו ועל כן סירב להכות בהם במכות דם וצפרדע.

ונראה לומר שמידת הכרת הטוב היא היסוד והשורש

הילולא דצדיקיא

- יז - רבי יוסף מטרנאי
- טו - רבנו חיים בן עטר האור החיים הקדוש
- טז - רבי עמנואל משעלי
- יז - רבי שמעון ביטון אב"ד מרסיל - צרפת
- יח - רבי יוסף קאפח
- יט - רבי בן ציון אבא שאול ראש ישיבת 'פורת יוסף'
- כ - רבי אברהם חיים נאה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

את מי הקב"ה אוהב?

"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל"
(במדבר כג, כא)

הגאון הצדיק רבי מנשה קליין זצ"ל, האיר בספרו 'משנה הלכות' את כוונת הכתוב באופן נפלא:

אדם שלא רואה כל עוול וחסרון בעם ישראל. אינו מביט על עוונם וחובתם, אלא מלמד עליהם רק זכות. רואה הוא רק את מעלתם. אדם כזה יזכה ש"ה' אלוקיו יהיה עמו" - שהשכינה תהא מתייחדת עמו, "ותרועת מלך בו" - שהקב"ה נעשה לו כרע', מלשון רע וחבר, דכיון שמלמד הוא זכות על ישראל, הקב"ה אוהבו שמלמד זכות על בניו.

ידוע כי דרך הצדיקים להיות נבזים ושפלים תמיד בעיניהם - כותב בעל ה'תפארת שלמה' - ואולם כל זאת כשמדובר על עצמם, אבל את האחרים דנים ומלמדים עליהם זכות ונראים גדולים בעיניהם, ומכיון שכך חשובים הם אצלם להשפיע להם טובות וחסדים.

על האדמו"ר רבי אהרן מבעלז זצ"ל, מסופר שהוא מצא תמיד מקום לדרוש בשבחם של ישראל. בכל מקרה חיפש תמיד את החיוב ואת הזכות.

הוא היה מעריך כל מעלה ומדה טובה שמצא באדם, וניצל אותה כנקודת אחיזה לשם לימוד סיגוריה עליו.

פעם הלך הרבי בשבת ברחוב, עבר לידו אדם שעישן סיגריה בפרהסיה. שאל אותו המלווה של הרבי: "האם אינך יודע ששבת היום?" השיב הלה: "כן! אני יודע!"

שאל הרבי את מלווהו: "מה אמר האישי?" סיפר הלה לרבי דברים כהווייתן.

אמר לו הרבי: "לא. לא שמעת היטב. הוא אמר "כן, איני יודע"..."

כל העם צדיקים

דרכו של האדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל היתה לקרוא לכל יהודי בשם 'צדיק'.

פעם בא לביתו של רבי שלמה פקיד גובה מיסים, שהיה יהודי מומר, ובא להכעיס בעיצומו של יום השבת.

פנה אליו הרבי ושאל אותו כדרכו: "מה מבקש הצדיק?" הביעו הנוכחים את פליאתם: "רבנו, וכי גם מומר חצוף זה בשם צדיק יקרא?"

נענה הרבי ואמר: "יודע אני פסוק 'ועמך כולם צדיקים'.

אלא מאי, יש לפנינו קושיה מיהודי זה - מוטב שיקשה על היהודי, ולא יקשה על הפסוק"..."

מחוסרת הכרה ענתה 'אמן'

מרת יקוט פחימה תחי', לקתה באופן פתאומי באירוע מוחי חמור ר"ל. בני משפחתה הדואגים פנו אליי וביקשו שאעתיר עליה בתפילה ובתחנונים לפני הקב"ה בזכות אבותי הקדושים.

כשבאתי לבקרה בבית החולים ביקשה ממני אחותה, מרת עישה תחי' ששהתה במקום: "אנא ממך, רבי דוד, היכנס לחדרה של אחותי ואל תצא משם ללא בשורות טובות! עמוד בתפילה לפני הקב"ה עד שהחולה תשוב להכרתה! ואני מאמינה באמונה שלימה בתפילות הצדיקים שלא תשובנה ריקן". כה היו דבריה שנאמרו בצורה נחרצת ומתוך אמונה צרופה שהנה מיד כאשר אתפלל על החולה בזכות אבותי הצדיקים, היא תקום ממיטתה.

נכנסתי לחדר החולה והתחלתי לומר פרקי תהילים. לצד החולה עמד בנה, יהודה פחימה הי"ו, שבראותו אותי פנה לאימו ואמר לה: "אמא, רבי דוד הגיע, התעוררי!"

מסביב למיטת החולה הבחנתי בתמונותיהם של צדיקים קדושי עליון כרבי יעקב אבוחצירא ורבי חיים פינטו הקטן זיע"א ועוד רבנים נוספים. מיד נזכרתי בפקודה שפקדה עלי מרת עישה, אחותה של החולה לבל אצא מהחדר לפני שהחולה תתעורר, וחשבתי לעצמי שעם אמונה תמימה זו שיש למשפחה בזכותם של הצדיקים - בודאי תזכה האם החולה להירפא.

המשכתי בתפילתי לצד החולה ולפתע החולה התחילה למלמל בשפתיה, וענתה

כוחה של אמונת חכמים

יהודי יקר ביקש להגיע אליי כדי לקבל ברכה להצליח בעניין מסוים. הוא טרח והגיע למקום בו הייתי, אבל לבסוף לא נפגשנו והוא לא קיבל את ברכתי, אך ברוך ה' הוא הצליח באותו עניין שלשמו רצה להיפגש עימי.

לאחר מכן כשנפגשנו שאלתי אותו לגבי אותו עניין, והוא אמר לי: "כבוד הרב, באתי אליך כדי לקבל את ברכתך להצלחת העניין, אבל לא מצאתי אותך ולא זכיתי לקבל את ברכתך. אך למרות זאת הצלחתי באותו עניין".

כשמעתי את דבריו תיקנתי אותו ואמרתי לו: "אינך צודק. **אלא כיון שרצית לקבל ברכה בזכות אבותיי הקדושים והצדיקים והתאמצת בשביל זה, הרצון הזה והמאמץ שלך הוכיחו שיש בך אמונה גדולה בזכות הצדיקים והם שגרמו לך שזכות הצדיקים תעמוד לך להצליח במעשיך, למרות שלבסוף לא זכית לקבל ברכה באופן מפורש. אבל ודאי הוא שלא כוחך ולא עוצם ידך הם שהביאו אותך לאותה הצלחה."**

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: **"והיה שארית יעקב"** (מיכה ה-ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על חסדי השי"ת שעשה עם ישראל, בכך שנתן בלבבו של בלעם לברך את ישראל, שהוא מענין הפרשה כששני הרשעים בלק מלך מואב ובלעם הרשע ביקשו לקלל את עם ישראל, ולבסוף נמצא מברך.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מתועב מאד לפני ה'

איסור רכילות, הוא אפילו אם הוא אמת גמור שאין בו תערובת שקר. ואין צריך לומר אם היו אוהבים זה לזה מתחילה, והולך ומרגל מזה לזה, שנקרא רשע והוא מתועב עבור זה מאד לפני ה'. ואפילו אם בלא זה היו גם כן שונאים זה לזה מאד, ושומע שאחד מדבר רעה על חברו, והוא הולך ומרגל, נקרא רכיל.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הקב"ה מפר עצת אויביו

בלק שכידוע היה מכשף גדול יותר מבלעם, וכוחות טומאה רבים היו לו פי כמה מבלעם, פונה לבלעם ואינו מסתפק בכוחותיו הוא בכדי להכשיל את עם ישראל, וזאת מכיון שידע שכאשר עם ישראל היו במצרים שהיא מקור הזוהמה והטומאה, הם שמרו על טהרת עיניהם לבל יכשלו במראות אסורות ולכן זכו לגאולה. אם כן טהרת עיניהם של עם ישראל, היא זו העומדת להם לזכות, ומצילה אותם מכל צרה וצוקה.

ידוע מדברי המפרשים שטהרת עיני ישראל גרמה להם להיות מצוינים ומובדלים מן המצרים בג' דברים; שלא שינו שמם, לבושם ושפתם (פסיקתא זוטרתי שמות ו, ו), דהיינו שהקיפידו על צניעות וטהרת הלבוש, שלא ניבלו את פיהם בדברי הבל שיש בהם גילוי עריות, ואף מקור שמוניהם היה קדוש וטהור ומשום כך זכו להיגאל ממצרים.

ובלק מקדים לבלעם עובדה זו, על מנת להודיעו שכוח פרישותם של עם ישראל מן העריות בהיותם בארץ מצרים עמד להם לגאולתם, על כן צריך למצוא תחבולה מתוככמת כיצד להחטיאם, ובכך להסיר מעליהם את שכנית ה'.

ונראה להוסיף ולומר שמענין זה אנו למדים את גדול חסדי הבורא על בניו. הנה מציונו שבלק ובלעם היו שניהם חכמים להרע, אך בעוד שכוחו של בלק היה בסתר, הרי שכוחו של בלעם היה ידוע וגלוי לכל, ומציאות זו של בלק ובלעם מלמדת אותנו שיש שני סוגי אויבים לעם ישראל, אויבים הפועלים כנגדם בסתר, ואויבים הפועלים כנגדם בגלוי. ובחסידי ה' כי גדולים המה, הוא מסובב את הדבר שאף אויבי ישראל המתכננים את תחבולותיהם בסתר, תוכניותיהם מתגלות וכוונותיהם ידועות מראש. ואכן מציונו זאת בבלק, שמצד עצמו היה יכול לפעול בכוחותיו הוא כנגד ישראל בשקט ובצנעה, מבלי שאיש ידע את תוכניותיו, אך בהיות הברכה שורה בדברים הסמויים מן העין, לפיכך הקב"ה סובב את הדבר שתוכניתו של בלק תתגלה לעין כל, על ידי כך שהכניס בליבו פחד וחשש שמא הוא מצד עצמו אינו יכול לפעול כנגד ישראל, וזקוק הוא לעזרת בלעם.

וכפי שכבר ציינו, מחשבתו של בלק היתה שגויה, ומן השמים סובבו את הדבר שיחשוב את זו המחשבה, על מנת שתוכניתו תתברר ותיראה לעין כל. ולמרות שבלק היה גדול בכוח טומאתו יותר מבלעם, ולמרות שידע בעצמו מהי הדרך להכשיל את ישראל, כפי שמצינו בדבריו שאמר (במדבר כב, ה) "הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ", למרות כן, הקב"ה הכניס בליבו פחד ומורא עד אשר חש שאין ביכולתו לבדו להכשיל את ישראל, וזקוק הוא לעזרת בלעם הרשע. והנה על אף שבלק ידע שהקב"ה לא יתן לבלעם לקלל את ישראל, הקב"ה הכניס בו מחשבת שטות שאף בכוח ברכות בלעם לקטר על עם ישראל, אך מחשבה זו היתה מחשבת שטות אשר רק גנזה וביטלה את כל תוכניותיו הרעות.

חזק וברוך

מתחזקים באחוזה וזוכים לברכה

היה זה בתקופת מגוריו של רבנו חיים בן עטר, ה'אור החיים' הקדוש זיע"א, בעיר סאלי שבמרקו.

איש אחד היה בסאלי ושמו ישועה שפורטס. עשיר מופלג היה האיש, בבעלותו כמה וכמה אחוזות ברחבי המחוז, ושדותיו וכרמיו הניבו לו הון רב.

ישועה, עם הארץ היה. על המצוות שידע השתדל לשמור, אולם אלו היו מעטות. ניתן לומר שלא היה מדקדק בקלה כבחמורה, ואף לא בחמורה כבחמורה...

אכן מצווה אחת יחידה הייתה שבה נודע בהקפדתו: אמונת חכמים. הוא לא פסע צעד צעד משמעותי אחד מבלי להתייעץ עם הצדיק שבעירו, הלא הוא ה'אור החיים' הקדוש.

באותה העת עשה האיש את אחת מעסקות חייו, כאשר רכש פרדס מפורסם בעיר סאלי. האילנות הטובים שצמחו בפרדס הניבו פרות נפלאים ואיכותיים שיצאו להם מוניטין בכל הארץ, אולם לא הם שגידלו את שמו. מקור סודו של הפרדס שכן בלב לבו, בינות לעצי הפרי המלבלבים, שם פיכו בעוזו שני מעיינות זכים וצלולים אשר מימיהם התאחדו לנחל מרשים שהלך על פני הפרדס כולו.

אוויר ההרים הצלול, ירוקת העצים והמיית המים, חברו יחדיו והפכו את הפרדס למקום נופש לתושבי האזור, יהודים ונוכרים כאחד, והמקום שקק חיים בכל ימות השנה.

את רוב הונו שיעבד לצורך כך, וזאת משום שצפה כי תוך שנים ספורות יכסה הרווח את ההשקעה, ומכאן ואילך יכפיל וישלש את הונו עד אין קץ.

טרם סגירת העסקה סר ישועה אל ה'אור החיים' הקדוש, שטח בפני הצדיק את פרטי העסקה וזכה לברכתו הנלבבת, ומיד לאחר מכן פנה לחתום את החוזה לחיים ולשלום.

שבוע ימים חלף מאז שעבר הפרדס לידי ישועה, כאשר בבוקר אחד נכנס בשעריו והבחין כי דבר מה אינו מתנהל כשורה. הוא הביט סביבו ונחרד: תעלות המים שהשקו את הפרדס יבשות היו וצחיחות, ושום טיפת מים לא זרמה בהן.

הוא מיהר אל מקור המים, לבדוק שמא מכשול כלשהו מונע בעד המים מלעבור, אולם שם גילה להוותו כי המעיינות יבשו. טובי המומחים נקראו למקום, חפרו סביב תעלות, חיטבו חשבונות והעלו השערות, אולם דבר לא הועיל.

עולמו של ישועה חשך בעדו.

יבושת המעיינות הורידה לטמיון את כל כספו והותירה אותו כמעט חסר כל.

בפנים נפולות מיהר שוב אל ביתו של ה'אור החיים' הקדוש, התיישב לצד השולחן הדל ופרץ בבכי חסר מעצורים. כשסיים ישועה לפרוק את לבו, אמר לו ה'אור החיים' בקול עגום ובמילים מדודות:

"בני, הבטתי בך בעת ששיתית את כוס המים ונחרדתי לגלות כי לא ברכת לפני וגם לא לאחריה. דע לך כי מפני העדר שתי הברכות, ברכה ראשונה ואחרונה, יבשו המעיינות!

"בטוחני בקביעתי זו, ואף רמז יש לי לך מן הכתוב בישיעה (יב, ג) "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה" - בששון ראשי תיבות: 'בברכות שתיים, שהכל ובורא נפשות', כי רק הנהרה בברכות אלו יזכה לשתות מים חיים ממעיני הישועה, ומי שאינו נזהר בכך מסתכן באיבוד הברכה. קבל על עצמך מיום זה ואילך להקפיד על הברכות כראוי, ומבטיח אני לך כי המעיינות ישובו לתת מימיהם כבתחילה."

הדברים שיצאו מלבו הטהור של הצדיק מצאו מסילות ללבבו של ישועה. הוא קיבל על עצמו להתחזק באמירת הברכות ואף התחייב לפעול ולחזק אחרים בכך, והוא עזב את הבית בלב רגוע.

יממה לאחר מכן שבו המעיינות לנבוע כבתחילה, ויהי לפלא.

ישועה שמר בכל מאוודו על התחייבותו. למן אותו היום קיבל את פני באי הפרדס שלט גדול ומאיר עיניים שעליו היו חרוטות ברכות 'שהכל' ו'בורא נפשות' באותיות נאות, בתוספת תזכורת בולטת: "חובה לברך לפני השתייה ולאחריה."

מאז המאורע, כך אומרים, נקרא המקום "מעיינות חיים" על שם הצדיק, ומשך רבות בשנים נודעו מי המעיינות כסגולה בדוקה לרפואה ולישועה בזכות ה'אור החיים' הקדוש זצ"ל.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

דבר אחר, יהב חכמתא לחכימין - זה יוסף הצדיק, שנאמר (בראשית מ"א) "ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך". ומנדעא לידעי בינה - זה דניאל וחביריו, שנאמר "אדין לדניאל בחזוא די ליליא רזא גלי" (דניאל ב). הוא גלי עמיקתא - זה עומק המרכבה, ומסתרתיא - זה מעשה בראשית, ידע מה בחשוכא - זה פורענותן של רשעים בגיהנם, ונהורא עמיה שרא - זה מתן שכרן של צדיקים בגן עדן. וכן הוא אומר "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה".

מהו בעטרה שעטרה לו אמו, כשהיו ישראל במצרים ויצאו ממצרים והיו במדבר ולא שינו שמם ולשונם, והיו מלאכי השרת מרננים אחריהם ואומרים בודאי יש בהם כאלו כמעשה אברהם יצחק ויעקב, לפי שלא שינו שמם ולשונם, לכך נאמר בעטרה שעטרה לו אמו.

דבר אחר, מהו בעטרה וגו', כשיצאו ממצרים למדבר על חררה אחת יצאו ולא הרהרו אחר דרכיו של הקב"ה ולא אמרו שום דבר, אלא היו תמימי דרך בדבר, ואם רוצה אתה ללמוד וחפץ אתה בדברי תורה, צא ולמד מירמיה מה שאמר בהן ביוצאי מצרים (ירמיה ב) "הלוך וקראת באזני ירושלים לאמר" וגו'. לפיכך עשה הקב"ה את ישראל קודש בעולם, מה הקודש הזה כל האוכל ממנו מתחייב מיתה לשמים, כך הם ישראל שנאמר (שם) "קודש ישראל לה".

כך, אלא הוא יושב על כסא הכבוד שלו; שלישי היום הוא קורא ושונה, ושליש היום דן את הדין, ושליש היום הוא עושה צדקה וזן ומפרנס ומכלכל לכל באי עולם ולכל מעשה ידיו שברא בעולמו, שנאמר (תהלים קל"ו) "נותן לחם לכל בשר" וגו'.

דבר אחר, במלך שלמה זה מלך מלכי המלכים הקב"ה, שהוא אינו דומה ונמשל למלך בשר ודם שהוא יושב על כסאו וזקני מדינתו יושבין לפניו והמלך לומד מהן דבר חכמה בינה דעה והשכל, אבל הקב"ה מלך מלכי המלכים יהי שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים אינו כן, אלא יושב על כסא הכבוד שלו שלישי היום הוא קורא ושונה, ושליש היום הוא דן את הדין, ושליש היום הוא זן ומפרנס את הצדיקים ות"ח בחכמה ובבינה בדעה והשכל, שנאמר (ישעיה מ) "נותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה". ואומר (דניאל ב) "ענה דניאל ואמר להוי שמייה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די חכמא וגבורתא די ליה היא והוא מהשנא עדניא וזמניא מהעדה מלכין ומהקים מלכין יהב חכמתא לחכימין ומנדעא לידעי בינה" וגו'.

והוא מהשנא עדניא - זו עדניא של סדום. וזמניא - זו זמניא של ירושלים. מהעדה מלכין ומהקים מלכים - זה נבוכדנצר. יהב חכמתא לחכימין - זה משה רבינו, אבי החכמים אבי הנביאים. ומנדעא לידעי בינה - זה יהושע בן נון.

דבר אחר, במלך שלמה במלך מלכי המלכים הקב"ה, שמתכוין ועושה שלום בארבע מאות ותשעים וששה אלפים רבבות של מלאכי השרת שעומדין לפניו ומקדישין שמו הגדול בכל יום תמיד, מיציאת החמה עד שקיעת החמה אומרים; קדוש קדוש קדוש. ומשקיעת החמה עד יציאת החמה אומרים; ברוך כבוד ה' ממקומו, שנאמר (איוב כ"ה) "עושה שלום במרומיו".

דבר אחר, במלך שלמה במלך מלכי המלכים הקב"ה, שהוא מתכוין ועושה שלום בכל באי העולם, בכל מעשה ידיו שברא בעולמו.

דבר אחר, במלך שלמה, במלך שלמה ודוד שהן היו יושבין על הכסא והיו עבדיהן ובני ביתן ובני מדינתן מביאין לפניהם אכילה ושתייה ומזונות וכל סיפוקי מאכלים, אבל הקב"ה יהי שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים, אינו

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ר' ישועה דרעי הגיע עם אשתו למוגאדור, להילולא של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א.

הוא כשלעצמו רצה להכנס אלי בכדי לקבל ברכה, אך לא היה לו כסף כדי לתת לי לצרכי צדקה, כי אם חסכוניות שחשך לעצמו.

מסיבה זו אמרה לו אשתו "אל לך להיכנס אל הרב, שהרי אין לך מה לתת לו". ולעומתה קורא ישועה ועונה: "אבל יש לי חסכוניות, ואותם אתן לרב".

שאלה אותו אשתו: "אם תתן את כל החסכוניות שלך לרב, מניין יהיה לנו כסף כדי לחגוג את החגים הקרבים, ראש השנה, יום הכיפורים וסוכות?"

ר' ישועה שמע את טענתה וענה לה: "השם ירחם".

כשר' ישועה נכנס אלי, הוא הניח על השולחן מעטפה ובתוכה 1000 פראנק. כשיצא מהחדר, צעקה עליו אשתו: "כיצד נתת לרב את כל כספי החסכוניות שלנו? והוא בשלו: כיצד אפשר ללכת להילולא של הצדיק, ולא לתת לנכדו של הצדיק כסף לצדקה?

ואשתו שוב עונה לעומתו: "אם כן, יכולת לתת לרב רק רבע מהסכום, אבל לא את כל הסכום?"

ר' ישועה אמר לה: "בזכות זה, יעשה עמנו השם יתברך ניסים ונפלאות, כדי שנוכל לחגוג את החגים בשמחה ובשלום".

לאחר ההילולא שבו לביתם, לקזבלנקה. ובעוד הם עושים את דרכם לעבר ביתם, פוגש אותם יהודי שאינו מכיר כלל את ר' ישועה, ושואל אותו: "האם יש לך כסף כדי לקנות מצרכים לחגים, ולעבור את החגים בשלום?"

- לא! משיב ר' ישועה. ואז הוציא אותו יהודי מכיסו סך של 1000 פראנק, ונתן לו.

מי היה אותו יהודי? רק השי"ת יודע.

על כל פנים, אשתו שראתה בעיניה את גודל הישועה המיוחדת שקיבלו בחזרה את אותו הסכום שנתנו לכבודו של הצדיק, התפייסה עם בעלה. וכל אותו הלילה ישבו ודיברו על קדושת הצדיק זיע"א, כיצד בזכותו הוחזר להם סכום הכסף שהיו צריכים לצרכי החג, זאת כאשר שכר מצות הצדקה קיים להם לעולם הבא.